

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

SECȚIA A III-A

CAZUL PIETRO ȘI ALȚII ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 8402/03)

HOTĂRÂREA

STRASBOURG

20 iulie 2006

*Această hotărâre devine definitivă în condițiile definite la articolul 44 § 2 din
Convenție. Poate fi modificată în ceea ce privește forma.*

În cazul Pietro și alții împotriva României,

Curtea europeană a drepturilor omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

d-nii. B.M. ZUPANČIČ, *președinte*,

J. HEDIGAN,

L. CAFLISCH,

C. BÎRSAN,

dna A. GYULUMYAN,

d-nii. E. MYJER,

DAVID THÓR BJÖRGVINSSON, *judecători*,

și d-na M. V. BERGER, *grețier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la date de 29 iunie 2006,

pronunță hotărârea următoare:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 8402/03) introdusă împotriva României și pe care cinci cetățeni ai acestui stat, dl. Bernardis Pietro și d-nele Elena Pietro, Gioconda Rozina Cojocaru, Doina-Mariana Stoica și Marcela Fenato («reclamanții»), au sesizat Curtea la data de 6 ianuarie 2003 în temeiul articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale («Convenția »).

2. Reclamanții sunt reprezentați de dl. V. Vartolomei. Guvernul român (« Guvernul ») este reprezentat de d-na B. Ramașcanu.

3. La 16 iunie 2005, Curtea (direcția III) a decis să comunice cererea Guvernului. Prevalând asupra articolului 29 § 3, ea a decis ca admisibilitatea și legitimitatea cazului să fie examinate în același timp.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamanții sunt născuți în 1927, 1921, 1926, 1948 și respectiv 1932 și locuiesc la Ploiești.

5. În 1950, în virtutea decretului de naționalizare nr. 92/1950, statul a luat în posesie două imobile situate în Ploiești la nr. 102 din strada Lupeni și respectiv nr. 24 din strada Rareș Vodă, care erau proprietatea S.P., ai cărui moștenitori sunt reclamanții.

A. Acțiunea în restituirea proprietății în temeiul legii nr. 112/1995

6. Prin decizia din 23 decembrie 1996, comisia din cadrul consiliului județean Prahova însărcinată cu aplicarea legii nr. 112/1995 cu privire la regimul juridic al anumitor bunuri imobiliare naționalizate (« comisia județeană » și « legea nr. 112/1995 ») a respins cererea reclamanților de restituire a imobilelor menționate anterior, hotărând să le acorde despăgubiri

în valoare totală de 83 735 618 lei românești («ROL»), sumă ce va fi actualizată în momentul plății.

7. La 20 decembrie 1996 și la 15 ianuarie 1997 respectiv, societatea comercială C. («S.C. C.»), mandatara primăriei Ploiești, a vândut în temeiul legii nr. 112/1995 cele două imobile în cauză locatarilor statului, cu excepția parterului imobilului situat la nr. 102 din strada Lupeni, fără să îi anunțe pe reclamanți.

8. La 28 ianuarie 1997, reclamanții au introdus la judecătoria Ploiești o acțiune de modificare a deciziei din 23 decembrie 1996, pe care au făcut-o împotriva comisiei județene, consiliului județean Prahova și a consiliului municipal Ploiești. Ei au cerut în această privință restituirea celor două imobile, pe motiv că naționalizarea fusese ilegală.

9. Prin sentința din 14 aprilie 1998, judecătoria Ploiești a primit parțial acțiunea reclamanților și a modificat decizia administrativă din 23 decembrie 1996, restituindu-le imobilul situat la nr. 102 din strada Lupeni și acordându-le despăgubiri în valoare de 94 499 719 ROL pentru imobilul situat la nr. 24 din strada Rareș Vodă, în conformitate cu concluziile unei expertize tehnice efectuate de-a lungul procedurii.

10. Prin decizia din 2 aprilie 1999, dată fără recurs, Curtea de Apel Ploiești a casat parțial sentința menționată anterior. Ea a restituit reclamanților numai parterul imobilului situat la nr. 102 din strada Lupeni, considerat o locuință individualizată, pe motiv că etajul acestui imobil era

ocupat de T.M., locatar al statului, și a confirmat restul dispozitivului sentinței din 14 aprilie 1998.

B. Acțiunea în revendicarea și în anularea contractului de vânzare a imobilului situat la nr. 102 din strada Lupeni

11. La 18 noiembrie 1999, reclamanții au introdus în fața jurisdicțiilor o acțiune împotriva primăriei Ploiești, S.C. C. și T.M., având ca obiect revendicarea imobilului situat la nr. 102 din strada Lupeni, precum și anularea contractului de vânzare încheiat la 15 ianuarie 1997 și privind etajul acestui imobil.

12. Prin decizia din 20 septembrie 2001, dată fără recurs, Curtea de Apel Ploiești a respins acțiunea reclamanților. Ea a judecat că reclamanții au recunoscut implici legalitatea naționalizării introducând înainte o procedură în temeiul legii nr. 112/1995, că decretul de naționalizare nr. 92/1950 fusese corect aplicat la S.P. în 1950 și că contractul de vânzare din 15 ianuarie 1997 respecta condițiile impuse de legea menționată anterior. La 12 august 2002, reclamanții au fost informați des refuzul parchetului pe lângă Curtea supremă de Justiție de a face recurs în anulare împotriva deciziei menționate mai sus.

**C. Demersuri ale reclamantilor vizând executarea deciziei din
2 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești**

13. Prin scrisoarea din 31 ianuarie 2001, primăria Ploiești a informat reclamantii că pentru a fi puși în posesia parterului imobilului situat la nr. 102 din strada Lupeni, era necesar ca ei să meargă la primărie pentru semnarea unui proces-verbal. Reclamantii au refuzat pe motiv că un asemenea proces-verbal implica o recunoaștere a dreptului de proprietate al lui T.M. asupra etajului casei în cauză și asupra terenului aferent. În plus, ei au considerat că în realitate parterul nu era locuibil ca și un apartament distinct de la etaj, mai ales din cauza intrării comune de la parter.

14. La 23 noiembrie 2001, judecătoria Ploiești a dat curs cererii reclamantilor din 22 noiembrie 2001 și a acoperit cu formula executorie sentința din 14 aprilie 1998, astfel cum a fost modificată prin sentința din 2 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești.

15. Prin cele două scrisori din 28 noiembrie și 10 decembrie 2001, reclamantii s-au adresat respectiv primăriei Ploiești și consiliului municipal Ploiești pentru obținerea plății despăgubirilor stabilite pentru imobilul situat la nr. 24 din strada Rareș Vodă prin sentința din 2 aprilie 1999, actualizate în ziua efectuării plății.

16. Prin scrisoarea din 8 ianuarie 2002, consiliul local din Ploiești a informat reclamantii că pentru executarea sentinței din 2 aprilie 1999, era necesar să se adreseze comisiei județene, pentru ca aceasta să-și modifice

decizia din 23 decembrie 1996 și, ulterior, direcției județene a finanțelor publice din Prahova (« D.F.P.P. »). Prin scrisoarea din 17 ianuarie 2002, primăria Ploiești a sfătuit de asemenea reclamantii să ceară executarea sentinței din 2 aprilie 1999 la D.F.P.P., care era competentă în materie.

17. Prin cele două scrisori din 23 ianuarie 2002, reclamantii au cerut D.F.P.P. și consiliului județean din Prahova plata sumei actualizate a despăgubirilor fixate pentru imobilul situat la nr. 24 din strada Rareș Vodă prin decizia din 2 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești, adăugând o copie a acestei decizii, precum și a scrisorilor menționate anterior din 8 și 17 ianuarie 2002. D.F.P.P. nu le-a dat nici un răspuns. Prin scrisoarea din 14 februarie 2002, consiliul județean le-a recomandat să se prezinte la S.C. C. pentru reactualizarea despăgubirilor. Nu reiese din dosar că reclamantii au urmat această recomandare.

18. La 15 aprilie 2002, reclamantii au împuternicit un judecător să obțină executare silită a sentinței din 2 aprilie 1999. Reiese din mandat că judecătorul se angaja să anunțe jurisdicțiile despre cererea de sechestrare-atribuire a contului bancar al consiliului municipal Ploiești, ceea ce obținuse prin sentința din 2 aprilie 2002 a judecătoriei Ploiești.

19. La 15 aprilie și 24 mai 2002, judecătorul a anunțat D.F.P.P. în calitate sa de terț sesizat, despre creanța reclamantilor împotriva consiliului municipal Ploiești bazată pe sentința din 2 aprilie 1999 menționată anterior și despre procedura de executare silită în curs de soluționare.

20. În scrisoarea din 12 iulie 2002 adresată judecătoriei Ploiești, D.F.P.P a considerat că procedura de executare silită a veniturilor bugetare nu fusese respectată în speță, căci reclamanții ar fi cerut înscrierea creanței lor pe rolul bugetului municipal și ar fi așteptat pe urmă ca consiliul municipal să prevadă plata despăgubirilor în cauză din bugetul său. D.F.P.P a precizat că, în orice mod, nu trebuia să fie terț sesizat în procedura de executare, deoarece nu fusese parte la procedura hotărâtă prin sentința din 2 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești și, prin urmare, nu avea nici o obligație juridică în privința reclamanților.

21. Prin sentința din 26 noiembrie 2002, Curtea de Apel Ploiești a respins fără recurs cererea de sechestrare bancară a consiliului municipal introdusă de judecător pe motiv că, în ceea ce privește despăgubirile, obligația de plată incumba D.F.P.P., în temeiul articolului 13 din legea nr. 112/1995, chiar dacă sentința din 2 aprilie 1999 fusese dată împotriva consiliului municipal.

22. Reiese din documentele de la dosar că reclamanții nu au introdus la tribunale o nouă cerere de executare silită împotriva D.F.P.P. prin intermediul judecătorului, căci un asemenea demers ar implica din partea lor încheierea unui nou contract de mandat cu acesta din urmă și plata noilor onorarii pe care nu și le puteau permite în calitate de pensionari.

23. Prin scrisoarea din 5 februarie 2004, reclamanții au invitat D.F.P.P. să le răspundă cererii din 23 ianuarie 2002 și să le explice motivele absenței

oricărui răspuns. Ei au arătat că au introdus deja o cerere la Curtea europeană a drepturilor omului.

24. Prin scrisoarea din 9 februarie 2004, D.F.P.P. a răspuns scrisorilor reclamanților din 23 ianuarie 2002 și 5 februarie 2004 precizându-le că era necesar să ii prezinte coordonatele lor bancare și o declarație legalizată privind modalitatea de împărțire a despăgubirilor între ei, și să se adreseze la S.C. C. pentru actualizarea sumei despăgubirilor.

25. La 13 februarie 2004, reclamanții au cerut S.C. C. să actualizeze suma în cauză și, în lipsa unui răspuns din partea acesteia, au trimis la 10 iunie 2004 o nouă scrisoare la D.F.P.P. prin care le-a amintit să-i trimită S.C. C. toate documentele necesare. La 16 iulie 2004, reclamanții au furnizat S.C. C. o copie a concluziilor expertului procedurii bazată pe legea nr. 112/1995, care le fusese cerută la 12 iulie 2004.

26. Ca răspuns la o nouă scrisoare a reclamanților din 14 octombrie 2004, S.C. C. le-a trimis la 22 octombrie 2004 o scrisoare în care indicau suma actualizată a despăgubirilor stabilite prin sentința din 2 aprilie 1999 pentru imobilul situat la nr. 24 din strada Rareș Vodă, adică 585 934 134 ROL. Scrisoarea preciza, de asemenea, că suma maximă care ar fi putut fi acordată în temeiul legii nr. 112/1995 era de 1 398 954 720 ROL (articolul 13 § 2).

27. După ce a primit din partea reclamanților declarația legalizată la 7 decembrie 2004 privind împărțirea voluntară a despăgubirilor, la 10

decembrie 2004, D.F.P.P. a efectuat transferul bancar al sumei de 585 934 134 ROL în conturile bancare al reclamanților.

II. DREPTUL INTERN APLICABIL

A. Codul de Procedură Civilă

28. Articolele pertinente sunt următoarele:

Articolul 373

« Deciziile de justiție (...) sunt executate [în lipsa executării voluntare] de către judecătorul circumscripției teritoriale a judecătoriei în care va fi realizată executarea, în cazul în care bunurile la care se referă executarea sunt situate acolo (...) »

Articolul 374

« Nici o sentință nu poate fi executată dacă nu a fost acoperită de formula executorie (...) cu excepția sentințelor înainte de a li se da curs executorii și a altor decizii prevăzute de lege.

Jurisdicția de primă instanță este competentă în domeniul aplicării formulei executorie. (...) »

B. Legea nr. 188/2000 privind judecătoria

29. Articolele aplicabile sunt următoarele:

Articolul 1

« 1) Judecătorii sunt însărcinați cu executarea silită a obligațiilor civile prevăzute de titlurile executorii (...) »

Articolul 2

« 1) Judecătorii sunt însărcinați cu îndeplinirea unui serviciu de interes public.

2) Actul realizat de un judecător în limitele competenței legale și care poartă ștampila și semnătura sa precum și un număr de înregistrare și data sa este un act de autoritate publică (...) »

C. Legea nr. 112/1995 privind regimul juridic al anumitor bunuri imobile naționalizate

30. Articolul 13 § 2 prevede că suma maximă care poate fi acordată cu titlu de despăgubiri pentru un imobil care nu este restituit în natură nu poate depăși suma salariilor medii din țară pentru o durată de douăzeci de ani.

Articolul 13 § 4 se citește după cum urmează:

« Plata despăgubirilor va fi efectuată de către Ministerul Finanțelor, prin intermediul serviciilor decentralizate județene [D.F.P.P.] (...), în conturile

bancare indicate de beneficiari, în virtutea actului care dispune acordarea despăgubirilor menționate (...) »

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

31. Reclamanții se plâng în substanță de neexecutarea administrării sentinței din 2 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești până în luna decembrie 2004, în ceea ce privește despăgubirile acordate pentru imobilul situat în Ploiești la 24 din strada Rareș Vodă, în necunoașterea dreptului lor de acces la un tribunal, prevăzut de articolul 6 § 1 din Convenție, care este următorul:

« Orice persoană are dreptul la audierea cazului său de către (...)un tribunal (...), care va decide (...)contestații asupra drepturilor și obligațiilor de caracter civil (...) »

A. Cu privire la admisibilitate

32. Curtea constată că această plângere nu este în mod evident neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. Ea arată de altfel că nu lovește de nici un motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, se recomandă să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

33. Guvernul consideră că statul nu are o obligație pozitivă de a începe din oficiu executarea unei decizii definitive împotriva sa și că doar creditorul poate cere executarea. În special, creditorul are datoria de a cere ca o sentință definitivă să fie acoperită de formula executorie, condiție cerută de articolul 374 § 1 din Codul de Procedură Civilă pentru ca o asemenea sentință să constituie titlu executoriu.

34. În speță, Guvernul consideră că perioada ce trebuie luată în considerare a început la 23 ianuarie 2002, atunci când reclamantii au cerut la D.F.P.P., competentă în materie, plata despăgubirilor după acoperirea sentinței din 2 aprilie 1999 cu formula executorie, și s-a terminat la 10 decembrie 2004, cu transferul bancar al sumelor în cauză. În orice caz, arată că reclamantii nu s-au adresat administrației în această privință decât la data de 28 noiembrie 2001.

35. Guvernul consideră că întârzierea în executarea sentinței menționate mai sus este imputabilă reclamantilor, care nu au urmat instrucțiunile D.F.P.P. cu privire la demersurile care le incubau și care nu au anunțat S.C. C. despre cererea de reactualizare a sumei alocate cu titlu de despăgubiri, așa cum fi consiliul județean Prahova le indicase la 14 februarie 2002. În ceea ce privește întârzierile înregistrate în 2004, se datorează și reclamantilor, care nu au furnizat toate documentele necesare, fie raportul

de expertiză tehnică, numărul contului bancar și declarația legalizată privind modalitatea de împărțire a despăgubirilor.

36. Cu titlu subsidiar, invocând decizia Curții în cazul *Krapyvnytskiy vs. Ucraina* (nr. 60858/00, 17 septembrie 2002), Guvernul consideră că perioada de doi ani aproape unsprezece luni nu ar fi considerată incompatibilă cu cerința unui termen rezonabil garantat de articolul 6 § 1 din Convenție.

37. Reclamantii invocă că autoritățile sunt responsabile de termenul în executarea sentinței din 2 aprilie 1999. În această privință, ei subliniază că au efectuat mai multe demersuri pentru a obține plata despăgubirilor în cauză, adresându-se în mod succesiv primăriei și consiliului municipal Ploiești, consiliului județean Prahova, precum și D.F.P.P. și chiar unui judecător, dar că toate acestea demersuri au fost zadarnice. De altminteri, ei consideră că D.F.P.P. nu a răspuns scrisorii lor din 5 februarie 2004 decât pe motivul faptului că au precizat că au introdus o cerere la Curte. În ceea ce privește întârzierea înregistrată în 2004, ei pun în față faptul că S.C. C. nu le-a cerut nici un document între februarie și iulie 2004.

38. Curtea reamintește că executarea unei sentințe sau a unei decizii, din orice jurisdicție ar fi, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din « proces », în sensul articolului 6 § 1 din Convenție. Dreptul la un tribunal ar fi iluzoriu dacă ordinul juridic intern al unui stat contractant ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să rămână inoperantă în

detrimentul unei părți (*Immobiliare Saffi vs. Italia* [GC], nr. 22774/93, § 63, CEDO 1999-V).

39. Curtea constată că în speță, în virtutea unei decizii din 2 aprilie 1999 dată de Curtea de Apel Ploiești, reclamantii au acordat despăgubiri în sumă de 94 499 719 ROL, care nu le-au fost plătite de către administrație decât la 10 decembrie 2004. Cu toate acestea, ea observă că numai la 10 decembrie 2001 și 23 ianuarie 2002 respectiv reclamantii au cerut executarea acestei decizii la consiliul municipal Ploiești, care fusese parte la procedură, și la D.F.P.P., căreia îi incumba în virtutea legii nr. 112/1995 obligația de a plăti despăgubirile în cauză. De atunci, Curtea consideră că perioada ce trebuie luată în considerare în privința termenului de executare a deciziei menționate anterior este în jur de trei ani.

40. Curtea reamintește că administrația constituie un element al statului de drept, interesul său identificându-se cu cel al unei bune administrări a justiției. De atunci, dacă administrația întârzie în executarea unei decizii definitive, garanțiile articolului 6 de care a beneficiat justițiabilul în faza judiciară a procedurii pierd orice motiv de a mai exista (*Hornsby vs. Grecia*, decizia din 19 martie 1997, *Culegerea de sentințe și decizii* 1997-II, p. 511, § 41).

41. Curtea nu ar accepta argumentele Guvernului cu privire la responsabilitatea reclamantilor în întârzierea executării de-a lungul perioadei menționate anterior. De fapt, ea observă în special că cei interesați

nu au primit nici un răspuns între 23 ianuarie 2002 și 9 februarie 2004 de la D.F.P.P. și că aceasta din urmă a susținut chiar într-o scrisoare din 12 iulie 2002 că nu are nici o obligație juridică conform sentinței din 2 aprilie 1999 față de reclamanți, neluând parte la procedura prevăzută de această sentință. În acest scop, Curtea arată că reclamanții nu ar fi penalizați pentru erorile și incapacitățile administrației sau a executorului judiciar, ale căror acte sunt calificate de către dreptul intern ca acte de autoritate publică (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Timofeyev vs. Rusia*, nr. 58263/00, § 42, 23 octombrie 2003, și *Platakou vs. Grecia*, nr. 38460/97, § 39, CEDO 2001-I). În vederea diligențelor îndeplinite de către reclamanți și în lipsa unui răspuns sau, dimpotrivă, a instrucțiunilor adesea diferite a organelor însărcinate cu executarea deciziei din 2 aprilie 1999 sau cu asistarea la această executare, Curtea consideră că reclamanții nu și-ar reproșa faptul că nu au anunțat S.C. C. în 2002 despre o cerere de reactualizare a despăgubirilor.

42. Curtea reamintește că a considerat deja că lipsa autorităților de a se conforma, într-un termen rezonabil, unei decizii definitive poate duce la încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție, mai ales atunci când obligația de executare a deciziei în cauză aparține unei autorități administrative, cum este cazul în speță (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Burdov vs. Rusia*, nr. 59498/00, §§ 36-38, CEDO 2002-III, *Timofeyev*, menționat anterior, §§ 41-42, și *Tacea vs. România*, nr. 746/02, 29 septembrie 2005).

43. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că sistemul pus la dispoziția reclamantilor pentru obținerea executării deciziei din 2 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești în ceea ce privește despăgubirile alocate de această jurisdicție nu a fost eficient. Mai mult, refuzând executarea timp de aproximativ trei ani a obligației de plată a despăgubirilor care le incumbau în virtutea deciziei menționate anterior, autoritățile naționale le-au privat de accesul efectiv la vreun tribunal.

În consecință, are loc încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1

44. Reclamantii denunță o încălcare a dreptului lor la respectarea bunurilor lor pe motivul întârzierii excesive în plata de către administrație a despăgubirilor care le erau datorate în temeiul deciziei din 2 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești. Ei invocă articolul 1 din Protocolul nr. 1:

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât pentru utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional (...) »

A. Cu privire la admisibilitate

45. Curtea constată că această plângere nu este în mod evident neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. Ea arată de altfel că nu lovește de nici un alt motiv de inadmisibilitate. Se recomandă, prin urmare, să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

46. Guvernul admite că reclamanții aveau o creanță suficient de stabilită pentru a fi exigibilă, dar reamintește că suma alocată prin decizia din 2 aprilie 1999 le-a fost plătită în decembrie 2004, actualizată în mod voluntar. Trimițându-și argumentele în sensul articolului 6 § 1 din Convenție, consideră că durata executării nu este imputabilă autorităților și că nu există ingerință în dreptul de proprietate al reclamanților. Cu titlu subsidiar, consideră că chiar în cazul în care ar exista o ingerință, perioada în cauză a fost justificată prin actualizarea sumei alocate reclamanților și prin procedura de împărțire care viza să asigure că drepturile fiecărui reclamant sunt respectate.

47. Reclamanții contestă argumentele Guvernului, considerând că autoritățile sunt responsabile de întârzierea în plata despăgubirilor care le-au fost alocate prin sentința din 2 aprilie 1999.

48. Curtea constată că părțile sunt de acord asupra faptului că reclamanții dispun de un « bun », în sensul jurisprudenței Curții, în privința

despăgubirilor acordate de sentința din 2 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești. În vederea observațiilor sale de mai sus, ea arată că întârzierea de aproximativ trei ani în executarea acestei dispoziții a sentinței menționate mai sus este imputabilă autorităților, care nu au furnizat nici o bază legală și nici o justificare valabilă pentru această ingerință suportată de reclamanți în dreptul lor la respectarea bunurilor lor. În consecință, ea consideră că această ingerință era arbitrară și ducea la încălcarea principiului legalității. O asemenea concluzie o scutește de cercetări dacă s-a menținut un echilibru just între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor individuale ale reclamanților (*Metaxas vs. Grecia*, nr. 8415/02, § 31, 27 mai 2004, și *Tacea*, menționat mai sus, § 39).

Plecând, are loc încălcarea articolului 1 din Protocolul nr. 1.

III. CU PRIVIRE LA CELELALTE ÎNCĂLCĂRI PRETINSE

49. Reclamanții se plâng de apariția și nedreptatea procedurilor în temeiul deciziilor din 2 aprilie 1999 și 20 septembrie 2001 ale Curții de Apel Ploiești. În special, se plâng acestei jurisdicții de refuzul de a li se restitui integral cele două imobile naționalizate, având în vedere că parterul imobilului situat la nr. 102 din strada Lupeni nu era o locuință individualizată pentru a putea fi utilizată separat de etaj, de refuzul Curții de Apel Ploiești de a le acorda despăgubiri pentru etajul celui din urmă imobil și a sumei despăgubirilor acordate pentru imobilul situat la nr. 24 din strada

Rareș Vodă. Ei consideră, de asemenea, că au suferit un prejudiciu din cauză că în 2004 S.C. C. nu a actualizat suma despăgubirilor la 1 398 954 720 ROL, suma maximă la care ar fi avut dreptul, alocându-le numai 585 934 134 ROL. Ei consideră că a avut loc încălcarea articolelor 6 § 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1.

50. Curtea observă că toate plângerile menționate mai sus privesc procedurile terminate prin deciziile din 2 aprilie 1999 și 20 septembrie 2001 ale Curții de Apel Ploiești și problemele care au fost dezbătute de aceste decizii. În acest scop, ea arată că în 2004 S.C. C. nu a făcut decât să actualizeze suma despăgubirilor stabilită de decizia din 2 aprilie 1999, ajungând la o sumă de 585 934 134 ROL, suma de 1 398 954 720 ROL nefiind decât plafonul maxim fixat de articolul 13 § 2 din legea nr. 112/1995 și care nu fusese atins în speță în virtutea deciziei menționate anterior.

51. Urmează că această parie a cererii a fost introdusă târziu la 6 ianuarie 2003 și că trebuie respinsă în aplicarea articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

52. În termenii articolului 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc încălcarea Convenției sau a Protocoloalelor sale, și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite decât ștergerea imperfectă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Prejudiciul

53. Reclamanții reclamă, pentru prejudiciul material pe care l-au suferit, restituirea în natură a celor două imobile în cauză sau, cu titlu subsidiar, suma de 75 000 euro (EUR), adică valoarea imobilului situat în Ploiești la nr. 24 din strada Rareș Vodă. Considerând că au suferit și un prejudiciu moral, ei lasă la latitudinea Curții de a fixa suma.

54. Subliniind că suma alocată reclamanților cu titlu de despăgubiri prin decizia din 2 aprilie 1999 a Curții de Apel Ploiești le-a fost plătită la 10 decembrie 2004, Guvernul consideră că cererea lor pentru prejudiciu material nu are nici o legătură cu încălcările constatate de Curte și trebuie respinse. Privind cererea pentru prejudiciu moral, el consideră că acest prejudiciu pretins ar fi compensat suficient prin constatările încălcării.

55. Curtea nu vede nici o legătură de cauzalitate între încălcările constatate și prejudiciul material pretins și respinge această cerere. În

revanșă, ea consideră că reclamanții au suferit un prejudiciu moral în special din cauza frustrării provocate de refuzul executării sentinței menționate mai sus de către administrație timp de aproximativ trei ani, și că acest prejudiciu nu este compensat suficient prin constatările încălcării.

56. În aceste circumstanțe, având în vedere ansamblul elementelor din posesia sa și hotărând în echitate, în conformitate cu articolul 41 din Convenție, ea alocă fiecărui reclamant 1 100 euro cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

57. Fără a le cuantifica sau furniza dovezi, reclamanții cer în general rambursarea cheltuielilor realizate de ei, lăsând la aprecierea Curții stabilirea sumei de alocat.

58. Guvernul se opune acestei cereri, pe motiv că reclamanții nu au furnizat dovezile necesare.

59. Curtea reamintește că în scopul articolului 41 din Convenție, ea rambursează numai cheltuielile despre care s-a stabilit că au fost expuse în realitatea, corespunzând unei necesități și care sunt în valoare rezonabilă. În plus, articolul 60 § 2 din regulament prevede că orice pretenție prezentată în scopul articolului 41 menționat anterior trebuie să fie numerotată, repartizată la o rubrică și însoțită de dovezile necesare, fără de care Curtea

poate respinge cererea, total sau parțial (*Cumpana și Mazare vs. România* [GC], Nr. 33348/96, § 133, CEDO 2004-XI).

60. În speță, Curtea observă că reclamantii nu și-au susținut deloc cererea, deoarece ei nu au cuantificat nici justificat cheltuielile a căror rambursare o cer. În consecință, ea decide să nu le aloce suma cu acest titlu.

C. Interese moratorii

61. Curtea consideră adecvat să bazeze procentul intereselor moratorii pe rata facilității de preț marginal a Băncii centrale europene majorate cu trei procente.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește plângerile extrase din articolul 6 § 1 din Convenție, cu privire la dreptul de acces la vreun tribunal pentru despăgubirile alocate prin decizia din 2 aprilie 1999, și din articolul 1 din Protocolul nr. 1, și inadmisibilă pentru surplus ;
2. *Susține* că a avut loc încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție ;
3. *Susține* că a avut loc încălcarea articolului 1 din Protocolul nr. 1 ;

4. *Susține*

a) că statul pârât trebuie să plătească fiecărui reclamant, în cele trei luni începând cu ziua în care sentința devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, 1 100 euro (o mie o sută euro) pentru prejudiciu moral, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, ce trebuie convertită în lei la rata de schimb aplicabilă la data regulamentului ;

b) că de la expirarea termenului menționat și până la plata, această sumă va trebui majorată cu o dobândă simplă la o rată egală celei facilității de preț marginal a Băncii centrale europene aplicabile în această perioadă, majorată cu trei procente;

5. *Respinge* cererea de satisfacție echitabilă pentru surplus.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la 20 iulie 2006 în aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Vincent BERGER

Grefier

Boštjan M. ZUPANČIČ

Președinte